

Nunc meminisse iuvat

Beekvliet

Reünistenvereniging



TEMPORA NOSTRA

Inhoud

• Beekvliet bij de tijd	4	• Kees Quinten: Tempora Nostra	31
• Janneke Smeulders: na Beekvliet de hele wereld over	8	• Jaarlijkse reünie 'Kwaai klas'	34
• Verslag Marnix Lamers van sportreünie	10	• In memoriam Arnold van den Berg	35
• Jan Lurinks legt uit: aquarel Aureille, Provence	13	• Knippenbergprijs 2018 gaat naar Heemkundekring Boxtel	36
• Oud-Beekvlieters in het nieuws	14	• Drik Hoogstede: bijzonder leven tussen Alpha en Omega	38
• Column Femke Hellings: Het jaarboeksentiment	20	• Joost Wijffels kijkt in glazen bol tien jaar vooruit	40
• In Memoriam Frans van Weert	22	• Boek Anneke Sips: Food on a boat	43
• Toine van der Sanden: Een halve eeuw later	24	• Personalia	44
• Eefje Janus: van 'iets met sport' naar succesvol sportmarketeer	27	• Colofon	45

Gezocht

Mensen die de website reunistenbeekvliet.nl willen aanpassen en onderhouden.
Reacties naar reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.



I Voorwoord december 2018

Leden van Nunc Meminisse luvat en lezers van Tempora Nostra,

Hoe het klimaat ook verandert, Tempora Nostra blijft onaangedaan en kleurrijk in alle seizoenen verschijnen.



De rotsvaste redactie heeft weer uitbreiding gekregen, en wel in de persoon van Femke Hellings. We citeerden in onze oud-leerlingenrubriek al regelmatig in het oog springende

passages uit haar columns voor het Brabants Dagblad. Dat smaakte naar meer, zodat we haar vroegen of ze ons ook in Tempora Nostra op haar creatieve schrijfproducten wilde trakteren. Dat gaat dus nu vanaf deze uitgave gebeuren.

Marnix Lamers gooide op Beekvliet letterlijk weer een balletje op, een oranje basketbal welteverstaan. Met een stel vijftigers, sportieve companen van weleer ging hij onlangs de strijd aan tegen beduidend jonger Beekvlietvolk. Het spelletje bleek niet verleerd en ook de geur van het ballenhok was niet veranderd... We lezen nog meer sportiviteiten, maar dan in de serieuze beroepsfeer van Eefje Janus (ex. 1999), die op de bres staat voor profvoetbalsters.

Anneke Sips onthult in haar reiskookboek hoe je smakelijk kunt overleven

met recepten aan boord, als je negen maanden over de Grote Oceaan vaart. Janneke Smeulders verhaalt ons over haar wonen en werken in Peru en Kees Quinten duikt weer 25 jaar terug in de TN-geschiedenis. Zijn relaas eindigt met een bijzondere oproep, speciaal bestemd voor kapitaalkrachtige reunisten! Ook zijn klasgenoot Toine van der Sanden kijkt terug, op zijn internaatperiode van destijds en zijn latere levensloop. Maar er zijn niet alleen terugblikken, want Joost Wijffels waagt zich – met omtrekkende bewegingen – aan een voorspelling over hoe zijn leven er over 10 jaar uitziet. Zonder garanties over de uitkomst, dat weer wel.

Drik Hoogstede deelt met ons een ontroerende en levenslange romance die ooit op Beekvliet begon en helaas onlangs eindigde. Een In Memoriam voor Frans van Weert, oud-docent van Beekvliet en oud-leerling Nol van den Berg. Oud-docent Willy Knippenberg leeft voort in een naar hem genoemde prijs, die onlangs is uitgereikt. Onze oud-eindredacteur Tjeu van Ras doet verslag.

Een goed gevulde uitgave aan het einde van 2018 houdt ook wensen in voor een mooi nieuw jaar: *dum vivimus, vivamus*. Laten we, zolang we leven, van het leven genieten!

Peter van Overbruggen, redactievoorzitter

I Beekvliet bij de tijd

Door Patrick van Aarle

Voordat het schooljaar 2018-2019 begon, had ons aller conciërge Frank Heesakkers het alweer voor elkaar: onder de kop "Nog niet in het ritme van de schoolbel" verscheen in het Brabants Dagblad (20 augustus) een artikel waarin de voorbereidingen op het nieuwe schooljaar werden beschreven. "Ze hadden ook een aantal conciërges van andere scholen gevraagd voor het artikel, maar die zijn op het laatste moment afgehaakt", 'verontschuldigde' Frank zich bij ondergetekende toen die zich hardop afvroeg waarom juist hij zo uitgebreid aan het woord kwam. Een voor velen ongetwijfeld herkenbaar stuk uit het artikel:

"Een ontspannen eerste weekje", omschrijft conciërge Frank Heesakkers (57) uit Rosmalen. "Vanaf woensdag regeert het ritme van de schoolbel weer." Heesakkers is net als zijn collega's op andere middelbare scholen in de Meierij al weer aan het werk met de voorbereidingen op het nieuwe schooljaar. (...)

Heesakkers is in 2019 dertig jaar conciërge bij Beekvliet. "Gymnasium Beekvliet voelt veertig uur in de week als mijn gezin", bekent hij. "Let wel: in Rosmalen woont ook een gezin waar ik heel gelukkig mee ben. Wat een conciërge doet? Bij iedere school verschillend. (...) Het leeuwendeel van mijn werk bestaat uit contacten met leerlingen. Registreer zieke scholieren. Bel mensen die spijbelen op en houd me bezig met leerlingen die te laat komen. De scholieren

die het dichtst bij school wonen, komen het vaakst te laat. Hebben minder speling qua reistijd."



Volgens Heesakkers heeft hij als conciërge een dienstverlenende functie. "Trek het me aan als een leerling uit de pas loopt of als het even niet goed gaat. Probeer ik een praatje te maken over iets dat hem of haar bezighoudt. Echt interesse tonen. Misschien een glimlach op het gezicht toveren. We willen voorkomen dat je een nummer bent. Je hebt een naam en ook een leven buiten school. Ik leer ze geen geschiedenis of wiskunde. Ik vind wel dat we de leerlingen buiten de lessen iets van normbesef bij kunnen brengen. Hoe ga je met elkaar om? Daar ligt een taak als conciërge."

Een nieuw schooljaar, een dubbel gevoel. "Je mist die oude groep leerlingen van zes gymnasium. Met sommige heb je een leuke tijd gehad. Met ze gelachen en ook gehuild. Er komen 143 nieuwe 'gezinsleden' voor terug. Ik heb geen smoelenboek waar ik mee oefen op gezichten en namen. Dat gaat spelenderwijs. De leerlingen die het



Derdeklassers luisteren aandachtig tijdens de rondleiding door de Tweede Kamer.

vaakst over de schreef gaan, ken ik het snelst. De brugklassers van volgende week? Ben benieuwd."

Schooljaar 2018-2019 van start

En toen kon schooljaar 2018-2019 dus beginnen. Naast 132 nieuwe brugklassers waren er ook enkele nieuwe gezichten in het personeelsbestand: Claudia Beijen voor de klassieke talen, Petra Bouten voor scheikunde, Annemiek Groeneveld voor aardrijkskunde, Yvonne Hengeveld voor wiskunde, Max Thuijs voor Beeldende Vorming en Jimmy van de Zanden voor LO. Marc Kapteijns is er nog niet bij; zijn revalidatie (zie vorige editie van TN) gaat traag maar gestaag; in elk geval is hij inmiddels weer thuis. Ruth Timmermans (Beeldende Vorming) ontbreekt eveneens langdurig; voor haar hopen we op spoedig herstel. Twee 'oude rotten' met een enorme staat van dienst op Beekvliet begonnen het schooljaar in de wetenschap dat het hun laatste als docent zal zijn: zowel Truus Buuts (aardrijkskunde) als Jozef Hanenberg (wiskunde) dromen voorzichtig van de enorme hoeveelheid

vrije tijd die voor hen in het verschiet ligt...

Klas 3 naar Den Haag

Het schooljaar was nog geen week oud en klas 3 mocht al op excursie. Waar in het verleden altijd een beperkte groep 'verbreders' een bezoek bracht aan de Tweede Kamer, is dat nu uitgebreid naar de volledige jaarlaag. Ze namen die dag deel aan het programma Binnenhof voor Scholen, georganiseerd door ProDemos – Huis voor Democratie. Ze werden rondgeleid door de Tweede Kamer, brachten een bezoek aan de Ridderzaal en namen deel aan een debat in een nagebouwde plenaire zaal. Het programma zat vol met belangrijke wetenswaardigheden over de Nederlandse politiek, van artikel 1 van de grondwet tot en met het aantal leden van beide Kamers. Een leerzame en leuke dag!

Module 'burgerschap' in klas 5

In het programma van klas 5 staat dit jaar iets nieuws op het programma. In lijn met de maatschappelijke ont-

wikkelingen en de speerpunten in het hedendaags onderwijs is een module 'Burgerschapsvorming' ontwikkeld die elke vijfdeklasser gedurende vijf weken volgt. Peter Burgers (geschiedenis, nomen est omen) en Jan van Kuppevelt (filosofie) laten in die vijf weken verschillende aspecten van de hedendaagse maatschappij passeren. Bovendien heeft onze scholenkoepel OMO aan Peter gevraagd om mee te denken om deze en vergelijkbare initiatieven ook voor andere OMO-scholen beschikbaar te maken.

Examenpilot Muziek

In klas 5 is dit schooljaar een pilot Muziek als examenvak van start gegaan. Docente muziek Silke Jansen is met een groep van iets meer dan tien enthousiaste leerlingen gestart. Doel is om uiteindelijk het vak Muziek naast Beeldende Vorming aan te gaan bieden als creatief eindexamenvak. De theoretische achtergrond is voor beide vakken (wettelijk) hetzelfde (met name kunsthistorisch van aard, met aandacht voor stijlen, kenmerken en periodes), de praktische invulling is (uiteraard) heel verschillend. Op basis van de ervaringen



De ene Erasmusgroep voor het gemeentehuis van Sint-Michielsgestel...

van dit jaar zal bekeken worden hoe hiermee verder wordt gegaan.

Veel buitenlands bezoek

In eerdere edities van Tempora Nostra hebben we vermeld dat Beekvliet op dit moment deelneemt aan een tweetal 'Erasmus'-projecten, samen met buitenlandse partnerscholen. Dit najaar stond toevalligerwijs bij beide projecten een projectweek in Nederland op het programma, dus liepen er twee weken lang veel buitenlandse leerlingen door de school, die tevens thuis te gast waren bij een Beekvliet-leerling uit klas 4, 5 of 6.

Eind september ontving Beekvliet de deelnemers aan het project '*Reducing barriers to learning and promoting inclusion and motivation through peer support*' van onze partnerscholen in Duitsland, Schotland en Zweden. De deelnemende leerlingen stortten zich een week lang op het thema 'motivatie', bezochten een school in Nederland die het onderwijs op een heel andere wijze heeft ingericht en bedachten plannen hoe de scholen de leermotivatatie zouden kunnen verhogen en hoe leerlingen daarbij ook elkaar zouden kunnen



... en de andere Erasmusgroep voor de ingang van De Efteling.

helpen. De resultaten werden aan het einde van de week gepresenteerd in de raadszaal van het gemeentehuis van Sint-Michielsgestel, in aanwezigheid van de wethouder Onderwijs, Lianne van der Aa (oud-Beekvliet, examenjaar 1985). En uiteraard was er ook gelegenheid tot het leggen van internationale contacten in het 'sociale programma': een excursie naar Amsterdam, een filmavond, een pubquiz, een casino-avond en een slotfeest.

Begin november kwamen leerlingen van partnerscholen uit Denemarken, Duitsland, Frankrijk, Italië en Spanje naar Beekvliet voor het project '*Living and learning between books and bytes*'. In deze week bestudeerden de leerlingen drie dagen lang steeds één onderwerp, maar steeds op een verschillende wijze: via een 'klassieke' les, helemaal zelfstandig met behulp van internet en in een tussenvorm met een docent die begeleidt in het zoeken naar de juiste informatie. Aan het eind van de week waren ze veel wijzer over '*Social differences vs educational level*', '*Changing politics*' en '*Language-art-music: the Blues*'. Daarnaast kregen ze drie middagen de tijd om het hedendaagse leven 'between books and bytes' vorm te geven in een korte theateropvoering met toneel en

muziek, die op donderdagavond, in aanwezigheid van alle (gast)ouders en docenten in de aula werd opgevoerd.

En ook hier leerden de leerlingen elkaar beter kennen via een uitgebreid sociaal programma, met een kampvuuravond, een speurtocht door Den Bosch, een sport- en spelavond, een pubquiz, een bezoek aan de Efteling en een slotfeest. Er zijn in beide projecten weer veel positieve Europese banden gecreëerd, zowel tussen de leerlingen als tussen de begeleidende docenten!



Oud-Hollands koekappen op de sport- en spelavond tijdens het Erasmusproject.

Met grensoverstijgend optimisme gaan we dus op naar 2019! Wie weet is er dan meer concreets over de Beekvliet-verbouwning te melden, want, zo is de afgelopen maanden wel gebleken, sommige processen gaan trager dan je zou willen... ★

I Na Beekvliet de hele wereld over

Janneke Smeulders haalde haar diploma op Beekvliet in 1994. Sindsdien heeft ze, tijdens een tussenjaar, gedurende haar studie, maar vooral ook daarna, in vrijwel alle delen van de wereld gewoond en gewerkt. Nu net weer terug in Nederland vertelt ze haar verhaal.

Door Janneke Smeulders (1994)

In 1994 behaalde ik mijn Beekvliet-diploma met mooie cijfers. Als ijverige leerling voelde ik me erg opgelucht dat het harde werken - in ieder geval voorlopig even - voorbij was. Ik was zeker nog niet klaar om meteen door te stromen naar een universiteit: eerst een tussenjaar! Nog stééds ben ik blij en dankbaar dat het kon en mocht: met drie vriendinnen naar Kenia voor een aantal maanden. Een fantastisch avontuur om daar te reizen, vrijwilligerswerk te doen en er mijn 18e verjaardag te vieren. Na terugkomst heb ik een paar tijdelijke baantjes gehad om te sparen en toen heb ik in hetzelfde jaar nóg een reis gemaakt, naar Suriname, om bij een boerengezin te wonen en mee te werken op het land. Dit was een ervaring die ik nooit zal vergeten en die veel voor me heeft betekend: voor mijn zelfvertrouwen, maar ook voor mijn studiekeuze: ik koos Rurale Ontwikkelingssociologie aan de Wageningen Universiteit.

Eerst Wageningen, daarna Peru

Terwijl mijn Beekvliet-vriendinnen alle drie naar Amsterdam gingen, werd ik het 'provinciaaltje' in het dorpse Wageningen. De studie beviel me maar gedeeltelijk; ik bleek niet echt weggelegd voor de wetenschap, was altijd op zoek

naar minder theorie en meer praktijk. Zo heb ik een jaar het bestuur gedaan van de jongerenvereniging Unitas en een extra lange stage gevolgd van acht maanden in Slowakije. En daarvandaan ben ik op de fiets teruggegaan naar Nederland. Het reizen bleef me trekken! Bij Unitas ontmoette ik de liefde van mijn leven en al fantaserend vatten we samen het plan op om na ons afstuderen naar Peru te gaan om een eigen business te starten en van daaruit te kijken of we een mooi maatschappelijk project konden opzetten. Zo geschiedde.



Een rek vol FairMail-kaarten

FairMail: een succesproject

De business werd een vegetarisch restaurant in het vissersdorpje Huanchaco. Het was meteen een succes,

want veel reizigers waren moe van de rijst met vlees of vis die overal op het menu stond en enorm blij met eindelijk een bord vol groenten of fruit. Ook het maatschappelijke project dat we hoopten op te zetten, kreeg al snel vorm.



FairMail wint de Business in Development Challenge in 2006

Eerst hebben we een vrijwilligerswerk-centrale opgezet en overgedragen (die bestaat nu nog en is uitgegroeid tot een van grootste in Noord-Peru). Daarna ben ik gestart met de sociale onderneming FairMail: jongeren uit arme en/of probleemgezinnen krijgen gratis fotografieles en verdienen met de verkoop van hun beste foto's geld voor hun onderwijs en huisvesting. De foto's worden vermarkt op fairtrade-wenskaarten in Nederland, Duitsland en België, waarbij je op de achterkant van iedere kaart de naam en het gezicht van de jonge fotograaf ziet. Dit ondernemingsplan bleek een prijswinnend concept, dat uitgroeide tot een serieuze bv met een derde aandeelhouder erbij, waardoor we konden investeren in groei en professionalisering.

Op het hoogtepunt van de groei woonden we afwisselend in Nederland, Peru, India en Marokko en werkten we met tieners in die drie landen tegelijkertijd. Dit bleek uiteindelijk te veel van het goede en om FairMail gezond te kunnen houden zijn we geleidelijk aan weer gekrompen, tot alleen Peru weer overbleef. Begin 2018 hebben we het bedrijf succesvol kunnen overdragen aan drie ex-vrijwilligers: zowel het bedrijf als wijzelf waren toe aan nieuwe zuurstof. Als Raad van Advies blijven we betrokken en het lukt aardig goed om ons 'kindje' los te laten.

Terug naar Nederland

Na 14 jaar eigen baas zijn is het even zoeken naar hoe nu verder. De afgelopen twee jaar heb ik me beetje bij beetje bijgeschoold als coach en trainer, omdat ik verder wil in het mens-begeleidende vak. Na een zeer welkome pauze en rondkijkperiode heb ik sinds kort een parttimebaan bij Stichting Calibris Advies, als coördinator van een WijkLeerbedrijf in Amsterdam-Noord, waar we ook wonen. Lekker lokaal en - weer - concreet de handen uit de mouwen, met een maatschappelijk doel en in direct contact met de doelgroep. De rode draad lijkt ontdekt... ★



Jongeren krijgen fotografieles

I 'Hebben die gasten wel op Beekvliet gezeten?'



Op zaterdag 15 september organiseerde NMI samen met de sectie LO van Beekvliet een sporttoernooi voor oud-leerlingen. Zestien teams, met in totaal zo'n honderd reünisten, voetballen, basketballen en/of volleyballen erop los, deden in de pauze wat aan atletiek en – belangrijk – hadden alle tijd om weer eens bij te praten, tussen de wedstrijden door en bij de gezellige barbecue na afloop. Een zeer geslaagde dag! Marnix Lamers, captain van het 'oudste' team van de dag, bestaande uit oud-leerlingen van examenjaar 1988 en 1989, doet verslag.

Door Marnix Lamers (1989)

Zei een tegenstander van ons langs de lijn tegen een teamgenoot, net hard genoeg voor mij om het op te vangen: 'Hebben die gasten wel op Beekvliet gezeten?' Ja gast, wat dacht je dan? Dat omdat we veel ouder zijn en nog steeds aardig kunnen ballen, dat we daarom ook niet Beekvliet-reünisten zijn? Hilarisch, en de quote van de dag voor mij! Maar ook zorgelijk toen ik er later over nadacht: is kunnen basketballen inmiddels dan Beekvliets lost art geworden? In onze tijd was het heel normaal. Ik denk dat we vroeger in minimaal 70% van de pauzes gingen basketballen. Bal lenen met 2,50 statiegeld

bij Wim, en maar gaan. Nadampend terug in de klas; heel normaal. En nu? Of waren onze tegenstanders geen goede afspiegeling?

Waar wij voor kwamen

Op de zeer zonnige zaterdag 15 september j.l. waren we deelnemer aan een leuk reünie-sporttoernooi, georganiseerd door de Reünistenvereniging en de sectie gymdocenten. Klasse. Met voetbal, volleybal en iets met een oranje stuiter. En wij, wij kwamen voor dat laatste: om te basketballen. We waren de enigen die alleen daarvoor Gestelwaarts gingen. Voetbal boeit ons niet, volleybal misschien een beetje, maar hé, focus is alles tegenwoordig hè. En als je bijna 50 bent, spaar je je krachten ook, nietwaar?

De andere teams deden meer sporten, op één team na, dat dan ook prompt het voetballen won.

Makkie

Nadat we de netjes aan de baskets extra zorgvuldig hadden opgehangen, en nadat een hartelijke (en te lange, maar ach, daar ben je docent voor!) introductie van Patrick van Aarle was het tijd voor actie. Dan sta je daar, als ervaren ballers, wel met roest in de benen en armen, tegen fitte gasten die gemiddeld meer dan 20 jaar jonger waren. Niemand van boven de 30. Maar veel belangrijker, zo bleek: niemand die bij een club gebasketbald heeft. En zij weten dat ook, en stralen dat uit. Dan voel je meteen: dit wordt een makkie.

Wanhoop

Dat klinkt mooi, maar oef, dat is wel even anders spelen met zulke tegenstanders. Ik zag voor mij ongewone, of in feite afwezige bewegingspatronen; zenuwen bij de man aan de bal ('waar kan ik nou toch de bal kwijt!'); ruime missers: de bal soms hoog over het bord, op weg naar de klaslokalen; onderlinge communicatie die hier en daar spoortjes van wanhoop verraadde ('gast!; je kunt toch wel iets!' nadat een teamgenoot de bal wel erg makkelijk weggaft); weinig rake ballen; en voor ons verrassend wijde toegang op weg naar de basket van de tegenstander. Ofwel, we speelden iedereen makkelijk weg. Eén team leek nog serieuze tegenstand te bieden, maar dat viel dan weer mee toen we de boel snel en simpel aanscherpten. 20-8 was de uitslag, en de rest van de 2 x 10 minuten potjes was beduidend eenzijdiger. Schitterend: je zag de jongeren voor de wedstrijd allemaal kijken: 'moeten we

serieus tegen hen?!' als ze vooraf de bui al zagen hangen.



Vakantiefoto (1988) met vier teamspelers: geheel links Daan van Elsdingen, hoofd naar links bewegend Rob van Asperen, geheel rechts Evert Schellen en bovenste rij midden ondergetekende

Wie wij zijn....

Wie zijn 'wij'? Rob van Asperen, Koen Boot, Daan van Elsdingen, Dirk van Lieshout, Evert Schellen, Oded Wolff (allen 1988) en ondergetekende (1989). We hebben ons erg goed vermaakt. De oude lijnen van vroeger waren heel snel weer gevonden. Oded en Koen, die nooit bij een club gespeeld hebben maar het wel kunnen, vulden de rest goed aan met hun rebounds en powerballen onder het bord. Niemand was het spelletje verleerd.

Er wordt wel degelijk gebasketbald....

De geur van het ballenhok verloor je overigens ook niet! Nieuw optrekje, maar met exact dezelfde geur als vroeger: de unieke combi van leer, gras, kunststof en wat zweet. En jawel hoor, oranje ballen. Dus er wordt nog wel degelijk nog gebasketbald op Beekvliet tegenwoordig. Dat heden ten dage de helft van de schoolpopulatie hockeyt, doet daar niets aan af. De gymdocenten hebben zelfs als een van de eersten het in opkomst zijnde '3x3 basketbal' opgepakt als schoolsport. Het werkt extra goed in vooral de 1e en 2e klas: 3 tegen 3 op een half veld.

Wat nu zelfs een Olympische sport is, heel vergelijkbaar met beachvolleybal als variant van het gewone volleybal. Nederland is er heel goed in, dus ook geen wonder dat het WK 3x3 in de zomer van 2019 in Amsterdam plaatsvindt.

Rob deed toch mee!

Terug naar ons. Grappig: Rob antwoordde tevoren steevast en ferm 'nee' op onze drie pogingen hem mee te laten doen. Maar hij kwam wel kijken, in sportkleden, en omdat Evert tussendoor op en neer moest naar Utrecht om te coachen, was hij toch gevoelig voor onze ultieme beïnvloedingspoging. Hij deed dus toch drie potjes mee als spelverdeler en was lekker fanatiek, zoals vanouds. Of het nodig was van het team jonge meiden meermalen de bal te 'stelen' terwijl ze geen schijn van kans hadden, laat ik in het midden. Rob was overigens in de brugklas de aanleiding om me aan te melden bij een club. Door een wachtlijst bij zijn club Springfield in Berlicum werd dat in 1983 Titanus, in mijn eigen Sint-Michielsgestel. Daar, én zeker ook op de pleintjes van Beekvliet, werd mijn liefde voor het spelletje enorm aangewakkerd, zoals ik enkele jaren geleden hier al beschreven heb.

Niet ongevaarlijk

Ik had er nu serieus voor getraind, streber als ik dan toch ben (heerlijk!). Dat trainen alleen al was tof om weer 'ns te ervaren. Een dag tevoren zei een stem in me 'je wordt topscorer' en dat klopte. We kwamen wat stijfjes maar gelukkig wel heelhuids aan de finish, wat tevoren onze enige zorg was. Want niet-ballers als tegenstanders hebben, blijkt niet ongevaarlijk. Zulke spelers hebben bijvoorbeeld geen benul dat ze beter niet



'Team 88/89' vlnr Rob van Asperen, Dirk van Lieshout, Koen Boot, Marnix Lamers, Daan van Elsdingen, Oded Wolff

onder je door kunnen lopen als jij naar de basket springt. De een snapte onze waarschuwing daarover wel meteen, maar een ander raakte wat gepikeerd daarover.

De derde helft

Na afloop was het voor mij koud douchen (warm water was op blijkbaar), en prima barbecueën en drankjes pakken langs de vijver. Die flink opgeschoven bleek te zijn, richting hoofdingang. En hé verdomd, tegenwoordig met helder water! Aldaar mooie gesprekken met twee uitvinders: Oded (innovatieve tampons) en Balder Verberne (nieuwe garantie zonnepanelen).

Allen bedankt voor deze bijzondere ervaring! Nu op weg naar het lustrum van 2020....en ook op weg naar het sporttoernooi van 2038. Want wij schatten op basis van de uitslagen van dit najaar in relatie tot de leeftijdsontwikkeling van ons en onze toekomstige tegenstanders, dat we het pas tegen die tijd moeilijk krijgen op het veld... ★

Jan Lurinks legt uit



Aureille, Provence (Fr.), aquarel (1983)

Jan Lurinks

Als je in de Provence, rijdend in het binnenland langs geploegde akkers, plotseling dit landschap ziet opduiken, sta je bewonderend stil. De ploegvoren leiden jouw blik naar de lange rij cypressen en naar het daarachter oprijzende Massif des Alpilles.

Een echt Provençaals uitzicht: donkere, statige, verticale cypressen, die zich aftekenen tegen de achterliggende, meer horizontale, wat ruige, licht gekleurde Kleine Alpen. Door dit landschap te zien en te ondergaan voel je je bijna verplicht er een aquarel van te maken. Bij deze dan. ★

I Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig komt de redactie van Tempora Nostra publicaties over oud-Beekvliet of oud-Beekvlieters tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften, van internetsites of andere social media. Een verkorte weergave daarvan volgt hieronder.

Door Peter van Overbruggen

Man met grote verdiensten: Peerke Donders

Niet alleen met een tentoonstelling, maar ook met een lezing door Paul Spapens, bracht de heemkundevereniging De Heerlijkheid Herlaar van Sint-Michielsgestel 'Peerke' in herinnering.

In september was het 176 jaar geleden dat Petrus (Peerke) Donders voorgoed vanuit Nederland vertrok naar Suriname



om daar de rest van zijn leven te wonen en te werken. Bijna acht jaar lang, van najaar 1831 tot juli 1839, woonde hij in Sint-Michielsgestel; eerst als student op het kleinseminarie Beekvliet en later op het grootseminarie, toen nog op Nieuw Herlaar. Een bijzondere man, die zijn leven in dienst stelde van de (melaatse) medemens in Suriname. Hij werd in 1982 zalig verklaard.

Waar is Peerke gebleven?

Een van mijn klasgenoten vroeg zich laatst af op welke wijze het huidige gymnasium Beekvliet zijn illustere oud-leerling Peerke Donders in ere houdt. Hij herinnerde zich dat er in de vroegere grote leerlingenrefter een (borst)beeld van Peerke stond. Wie weet waar dit beeld gebleven is? En zou dit beeld of een andere beeltenis een plek kunnen krijgen op Beekvliet, zodat hij niet vergeten wordt?

Bron: BD 2 juni 2018

Hockeysters rennen voor teamgenoot met MS

Een bijzondere sportieve introductie-actie van studenten hockeyvereniging Don Quishoot. Zij bereiden zich voor op de MS Motion Run voor hun zieke teamgenoot Eleonoor Jordans, een oud-leerling van

Beekvliet met MS. De ziekte was er ook de oorzaak van dat ze destijds geen examen kon doen op Beekvliet.



Al in groep 8 kreeg Eleonoor Jordans, nu 22 jaar, vage klachten. (...) Anderhalf jaar geleden kwam de diagnose. Een opluchting, vertelt Jordans. "Ik was daar al acht jaar naar op zoek. De klachten waren moeilijk te begrijpen, waardoor mensen dachten dat ik me aanstelde." De ziekte heeft grote impact op Jordans' leven. "Ik ben gestopt met mijn studie en moet plannen of en welke activiteiten ik op een dag doe. Ik heb tien uur per dag slaap nodig en dan moet ik overdag ook nog even rusten. Verder pik ik elk griepje op, ik ben net vijf maanden uit de running geweest." Uitgaan doet ze vrijwel nooit, op feestjes moet ze als eerste weg. (...) Ondanks alles maakt Jordans er het beste van. (...) Mijn toekomst-droom is dat ik andere MS-patiënten kan helpen met mijn ervaringen, maar ook dat ik ooit de dames hoofdklasse mag fluiten." (...) Toen Eleonoor de afgelopen tijd zo ziek was dat ze in het ziekenhuis belandde, voelde teamgenoot Jasmijn Haverhals zich machteloos. (...) Als cadeautje hebben we toen bedacht dat we als team mee gaan lopen met de MS Motion Run. (...) Die actie is ingeslagen als een bom. Er is een hele strijd losgebarsten, want jongens kunnen ook elkaar

opgeven", vertelt Haverhals trots. Het streefbedrag is 4000 euro.

Bron: Brabants Dagblad, 23 augustus 2018 door Saskia Loomans

Profielwerkstuk van twee oud-Beekvlieters leidt tot sportieve en geslaagde Profielloop in Gemonde

(...) David Mornout en Robin Bogers zetten het (hard)loopevenement drie jaar geleden als profielwerkstuk op poten, toen zij nog op Gymnasium Beekvliet zaten. Het lijkt een jaarlijks terugkerend evenement te worden. Of toch niet? "Robin en ik studeren allebei. Robin doet econometrie in Tilburg en ik



internationaal land- en waterbeheer in Wageningen", vertelt David. "Dit jaar ga ik stage lopen en onderzoek doen in het buitenland. We hopen dat iemand wil meedoen met organiseren of zelfs de kar wil trekken, want als eentje van ons weg is, is het voor de ander wel veel werk om

alles te organiseren. Maar het moet wel doorgaan, want de dag zelf is erg leuk. En het parcours is schitterend. Er komen mensen uit de hele regio op af." David en Robin gaan uitdagingen niet uit de weg: elk jaar voegen zij iets nieuws toe aan de Profielloop. "Vorig jaar hebben we er een wandelroute aan toegevoegd", legt David uit. "Want er waren nogal wat oudere mensen die ook graag wilden meedoen." (...) Het aantal mensen dat de eerste keer meedeed, lag op 180, de tweede keer op 260. (...)

Bron: *Brabants Dagblad*, 4 september 2018 door Noor Reigersman

Gijzelaarskamp Beekvliet en Haaren

In Haaren kreeg ik dit najaar 'Gedenk' in handen, het viermaandelijks informatieblad van 'Gedenkplaats Haaren', gevestigd in het voormalige grootseminarie en -evenals Beekvliet - in WO II gijzelaarskamp. Maar Haaren was in oorlogstijd ook een beruchte gevangenis.

Eigenaar Cello heeft het hele landgoed Haarendaal te koop gezet. Kandidaat-kopers kunnen hun belangstelling bij inschrijving tonen. Daartoe heeft Cello een bidboek opgesteld. De inzet is in elk geval ook het behoud van de Gedenkplaats, die gehuisvest is in de oude gebouwen die grotendeels rijksmonument zijn. In een andere bijdrage lees ik dat Ellen van Kempen, oud-leerling van Beekvliet en regisseur-filmmaker, is gevraagd om een documentaire te maken over Kamp Haaren. Zij wijdt er in 'Gedenk' een artikel aan.

"Voor mij als filmmaker speelt oorlog



Reliëf toegangspoort Haaren

een belangrijke rol in mijn werk en als mens voel ik me zeer verbonden met het thema uitsluiting. (...) Als ik de verhalen van oud-gevangenen hoor word ik telkens bevestigd in hoe opmerkelijk het is dat het verhaal van kamp Haaren niet wijdverspreid is. Onder de gijzelaars zaten bekende namen, maar het grote verhaal is onlangs gepresenteerd in het boek 'Een oord van bang wachten' (Peter Bak, mei 2018). Mijn documentaire vertelt dit 'grote verhaal' en verbeeldt op filmische en persoonlijke wijze menselijke gedragingen en emoties (...) De opnamen starten in het voorjaar van 2019. Voor die tijd ligt er een scenario en draaiboek. Voor nu is het vooral investeren in ontmoetingen en ons plan zoveel mogelijk kenbaar maken, opdat we de financiering rond krijgen. Eenieder die ons hierbij wil ondersteunen of ons van tips wil voorzien is zeer welkom zich te melden. In het najaar van 2019 is het 75 jaar geleden dat het zuiden van Nederland werd bevrijd en dat vieren we met z'n allen groots. De documentaire gaat hierbij een belangrijke rol spelen."

Tot slot lees ik in het blad een lange bijdrage over gijzelaarskamp Beekvliet, die geheel geput is uit het 'Gedenkboek

Gijzelaarskamp Beekvliet'. De schrijver stelt in de inleiding vast dat Beekvliet (en later ook de Ruwenberg) sterk verbonden was met Haaren.

Omdat van deze kampen vrijwel niets tastbaars is overgebleven, heeft de Stichting Vriendenkring Haaren 1940-1945' in haar statuten opgenomen hier blijvend aandacht aan te schenken.

Tilburgse toneelstuk over keizer Wilhelm

(...) Een Duitse keizer, Wilhelm II, die na de Eerste Wereldoorlog in Nederland in ballingschap leeft. Het is geen voor de hand liggend thema voor een theatervoorstelling. De Tilburgse theatermaker Piet van Eijkeren (72) is echter vertrouwd met WO I. In 2014 (...) bracht hij al 'Picknick op het slagveld', een eigen bewerking van een stuk van Arrabal. Nu brengt Van Eijkeren, honderd jaar na het einde van WO I, 'De Keizer'. Van Eijkeren baseerde het stuk op de dagboek aantekeningen van Sigurd von Ilseman, die in Nederland adjudant van de keizer was.



Behalve auteur en regisseur is Piet van Eijkeren ditmaal ook de hoofdrolspeler. "Ik wilde weer eens een grote rol spelen en ik wil het brengen zoals ik het in mijn

hoofd had. Keizer Wilhelm is interessant om te spelen door zijn grillige gedrag. Het ene moment lacht hij, maar zo gauw iemand ook maar iets verkeers zegt, kan hij woedend worden. (...)

"Het stuk (...) gaat uiteindelijk om de klassieke motieven: macht, ambitie, trouw, vriendschap en de keerzijde daarvan. En Keizer Wilhelm was een vreselijke man, een dictator, die vele oorlogsslachtoffers op zijn geweten had, maar als je hem helemaal ontdaan ziet eindigen, krijg je toch compassie met hem, ook al wil je dat eigenlijk niet. (...) Het is de trieste afgang van een dictator, zoals je dat ook bijvoorbeeld bij Ceaucescu, Ghadafi of Hoessein hebt gezien. (...) Als je in de biografie van Wilhelm leest hoe hij aan de macht is gekomen en geheerst heeft, denk je vaak: lees ik hier iets over Erdogan?"

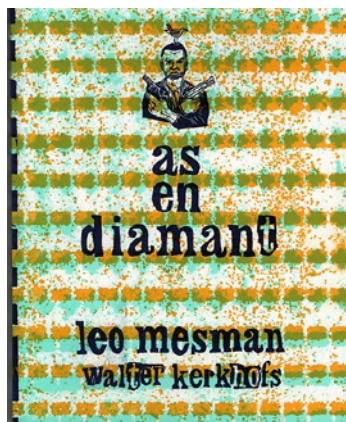
Bron: *Brabants Dagblad*, 5 november 2018, door Ko de Laat

Dichtbundel Leo Mesman: As en Diamant

Op 11 november 2018 is in café Weemoed in Tilburg 'As en Diamant' gepresenteerd, een nieuwe dichtbundel van de hand van oud-Beekvlieter Leo Mesman. Het is een prachtig geïllustreerde bibliothele uitgave in een genummerde en gesignde oplage van 100 stuks. Illustraties en druk: Walter Kerkhofs.

Enkele citaten van Victor Vroomkoning, die de inleiding hield bij de presentatie:

"Deze dichter (...) houdt niet van grote woorden, hij schrijft veelal parlando, verstaanbare, toegankelijke poëzie, bijna pretentieloos. (...) "Hij is wel badinerend



maar onder die oppervlakte sluimert best een opvatting, een mening, zonder dat het een oproep, een bedoeling heeft. En zo hoort dat, een dichter is geen predikant, al heeft Mesman theologie gestudeerd." (...) "As en Diamant is een veelzijdige bundel, waarin de dichter veel kanten van zijn poëtica laat zien, ons 'gevarieerde' gedichten laat lezen. In zijn liefdesverzen, gedichten over het dichterschap en natuurgedichten wil hij laten zien wat hij kan: in mooie beelden weergeven wat hem bezielt. En hij kent de letteren, de mythologie, herneemt hier en daar frases van dichters of alludeert daarop, of is openlijk schatplichtig aan bekende collega's; intertekstualiteit maakt een oeuvre rijker."

<https://leomesmangedichten.com/2018/11/12/as-en-diamant-de-bundel/>

Roxane van Iperen publiceert bewogen boek over haar huis in het Gooi

Het is wel heel bijzonder, als je ontdekt dat in de villa waarin je woont tientallen Joden

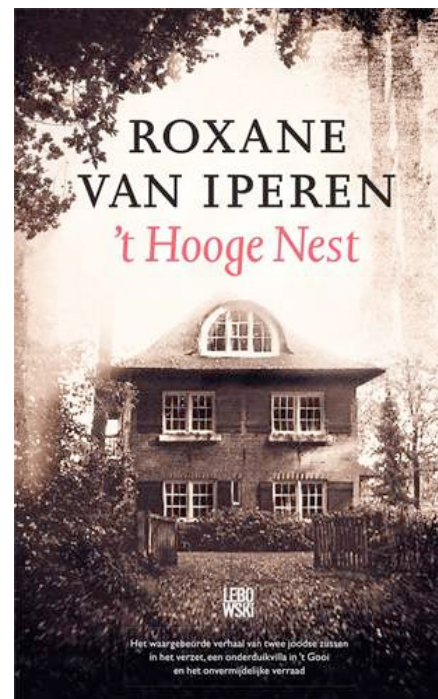
zaten ondergedoken. Deze ontdekking was voor oud-Beekvlieter Roxane van Iperen (ex. 1995) de aanleiding om daarover een boeiend boek te schrijven.

(...) Jurist en publicist Roxane van Iperen (42) schreef een boek over haar villa in het Gooi, waar twee Joodse zussen uit Amsterdam in de Tweede Wereldoorlog tientallen onderduikers opvingen. 'Dit verhaal is belangrijk, juist nu.' Het huis van Roxane van Iperen ligt verscholen achter bomen en staat half in de bossen van Naarden. Ze woont er sinds 2012 met haar gezin: haar man en drie kinderen. Tijdens de verbouwing van hun huis vonden ze onder en achter luiken en tussen plafonds schuilplaatsen. Er lagen wat kaarsen en bladmuziek van het Amsterdamse Joodse gezin Brilleslijper dat er vanaf begin 1943 woonde.

Van Iperen wist slechts een klein beetje van hetgeen zich in haar huis, 't Hooze Nest, had afgespeeld in de oorlog en ging op onderzoek uit. "Het Gooi zat vol foute Nederlanders. Anton Mussert bivakkeerde hier vlakbij op een duikadres. Onder de neus van foute mensen pleegden de zussen Brilleslijper verzet," zegt Van Iperen, die een rondleiding door de immense villa geeft. In de huiskamer wijst ze naar het verlaagde plafond waar een onderduikplek was gemaakt. Ze laat de slaapkamers zien, destijds ook voorzien van ingenieus ontworpen schuilplekken. Dan loopt ze naar het raam: "Hier stonden die verraders ineens, allemaal Nederlanders."

Haar non-fictie boek 't Hooze Nest, dat onlangs verscheen, vertelt het verhaal van Janny Brilleslijper (1916-2003) die met haar zus Lien (1912-1988) veel

Joden in de nabijheid van NSB-buren en nazikopstukken voor korte of langere tijd liet onderduiken in hun villa. (...) Ze waren vanaf het begin betrokken bij de illegaliteit en uit hun geliefde Amsterdam gevlucht. In februari 1943 namen de zussen met hun gehele familie hun toevlucht tot 't Hooze Nest. (...)



U werkte eerder als advocaat bij NautaDutilh, bent momenteel strategisch adviseur en schrijft columns. Twee jaar eerder schreef u de roman Schuim der aarde. Heeft u een carrièreswitch gemaakt? "Ik wilde destijds al een gedeeltelijke overstap maken naar het schrijven en de journalistiek. Dat is gelukt. Mijn man zei meteen dat ik een boek over het verhaal achter ons huis moest schrijven." "Via Ad van Liempt en Willy Lindwer, die een film heeft gemaakt over de laatste

zeven maanden van Anne Frank, kwam ik in contact met de kinderen van Janny en Lien. Zij en haar zus werden verraden, kwamen in Auschwitz en Bergen-Belsen terecht, waar ze de zusjes Frank verzorgden." (...) Ik kreeg het gehele persoonlijke archief met daarin schriftjes met de memoires van Janny en Lien, die beiden de kampen hebben overleefd."

Roxane van Iperen: 't Hooze Nest, Lebowsky, €21,99.

Het Parool, 15-11-2018, door Hanneloes Pen

Succesvolle terugkeer Harmen Bijsterbosch in eredivisie (ex. 1993)

Met zes overwinningen uit acht duels zijn de volleybalsters van FAST uit Gennep goed gestart in de eredivisie. Aan het hoofd staat Harmen Bijsterbosch (45) uit Nuenen, die als hoofdtrainer weer terug is in de eredivisie. (...) Bijsterbosch, overdag werkzaam als manager bij een innovatiecentrum voor sport en bewegen in Eindhoven, maakte in 2011 als trainer de stap naar Tilburg (...) in de eredivisie. (...)

Na het faillissement van Tilburg werkte hij bij Donki Sjt en assisteerde vervolgens als trainer en video-analist/scout het Nevobo-talententeam op Papendal. Anderhalf jaar geleden werd de overstap naar Fast in Gennep gemaakt. Dit jaar staat hij als hoofdcoach aan het roer en is hij in die rol weer terug op het hoogste niveau van Nederland. (...)

Bron: Eindhovens Dagblad, 20 november 2018, door Peter Schoeber

I Het jaarboeksentiment van Femke Hellings

Tekstschrijver, columniste en leerlinge van 1991-1997

'Als je over 20 jaar rijk, beroemd of lekker op een subtropisch eiland in de stille oceaan ligt, kijk je misschien met weemoed - of natuurlijk een gevoel van puur geluk - naar al die mensen met wie je toch bijna zes jaar van je leven elke dag te maken hebt gehad. Goedschiks of kwaadschiks.'

Aldus het voorwoord in mijn jaarboek uit 1997, dat ik er voor de gelegenheid even bij heb gepakt. De perfecte invalshoek voor mijn artikel in Tempora Nostra, denk ik zo.



Want hoe kijk ik terug op mijn tijd op Beekvliet? Hoe vergaat het me sindsdien en wat doe ik tegenwoordig? Dit is zo ongeveer

de briefing die ik kreeg bij de vraag of ik iets over mezelf wilde schrijven voor andere ex-Beekvlieters, oud-leraren en overige lezers van het reünistenblad. Bladerend door mijn jaarboek lees ik de stukjes van mijn vroegere klasgenoten en leraren en ga ik inderdaad van weemoed naar geluk en weer terug.

Zes jaar lief en leed

Goedschiks of kwaadschiks. Nou, daar zeg je me wat. Bij goedschiks denk ik het eerst aan mijn vriendinnen Lonneke, Wendy, Carlijn en Marlene. In de categorie 'goede herinneringen' worden zij op de voet gevolgd door onze ontmoeting met Hakim van Sesamstraat in Parijs, de Rome-reis en het knusse, persoonlijke karakter van de school. Bij kwaadschiks komen vooral de keren dat

Ronner me eruit stuurde, mevrouw Tak me het gevoel gaf dat ik een dom schaap was en die verschrikkelijke twaalfminutenloop naar boven. En o ja, ik zou bijna mijn lieveheersbeestjesdebuut tijdens het brugklaskamp vergeten.

Goed. Ik haalde mijn diploma. Met iets van een 6,5 gemiddeld, een uitschieter naar beneden voor Latijn en eentje naar boven voor Nederlands. De talen en economische vakken gingen me aardig af, over het bèta-deel zal ik het maar niet hebben. Uiteindelijk gooide ik mijn interesses voor communicatie, psychologie en rechten in de blender en kwam ik uit op Personeel en Arbeid.



Tot grote teleurstelling van meneer Huijbregts, die een studie Nederlands meer iets voor mij vond.

Twintig jaar na dato

Of vooruit, eigenlijk 21. Om maar met dat 'rijk' te beginnen: ik ben moeder van drie zoons. In de zomer waarin ik mijn bachelorpapiertje haalde, een arbeidscontract ondertekende en mijn eerste huis kocht, deed ik ook mijn eerste zwangerschapstest. Ik was 24, vooral voor Beekvliet-begrippen erg jong. En zo geschiedde het dat ik op mijn 37e wéér tegenover Jozef Hanenberg en Marc Huijbregts zat. Dit keer voor een tienminutengesprek met mijn inmiddels derde- en tweedeklasser. Mijn jongste zoon is nog even geen puber en wil nog wél geknuffeld worden door mama. Waar ik uiteraard gretig gebruik van maak.

Vervolgens het 'beroemd'. Elke zaterdag schrijf ik een column voor het Brabants Dagblad, die iedereen in de Meierij kan lezen. Een keer ging hij al over conciërge Frank die mijn zoons ijsvrij gaf, wat op Beekvliet niet onopgemerkt bleef. Ook het bezitten van pitbulls, de eet-geen-vlees-campagnes, het lerarentekort en het prikkelvrije uurtje bij Albert Heijn stelde ik aan de kaak. Met mijn columns probeer ik mensen aan het denken te zetten over een maatschappelijk thema of iets dat speelt.

Sterke verhalen

Naast deze wekelijkse kijk op het nieuws, houd ik me bezig met het creëren van content, sterke verhalen, blogs, slogans, webteksten, artikelen, brochures en magazines. Ik schrijf voor bedrijven in retail, toerisme, zorg, business, HR, horeca, vastgoed etc. Zes jaar geleden ruilde ik mijn vaste baan als HR-adviseur in voor een zelfstandig bestaan als tekstschrijver. En daar heb ik nog geen moment spijt van gehad!

En dan dat tropische eiland. Nou ja, dat is er zeg maar niet helemaal van gekomen. Maar met een hond in plaats van een dolfijn en een burgerlijke tuinheg in plaats van een palmboom kom ik met wat fantasie een heel eind.



Veertigste verjaardag

Nu ik vorige maand 40 ben geworden, kan ik niet anders dan concluderen dat mijn leven een optelsom is van keuzes, vergeef me het cliché. Ik heb meerdere opleidingsinstituten en hogescholen bezocht, maar ben nu mooi wél mijn eigen secretaresse, snap de jaarrekening die mijn accountant opstelt en gebruik mijn kennis over personeelszaken nog regelmatig bij het schrijven. Met mijn brede basis ben ik snel thuis in onderwerpen en branches en dankzij mevrouw Tak red ik me zelfs in Italië en Spanje. Van wiskunde tot en met Latijn: niets was voor niets. Als ik mijn pubers thuis dit nu ook nog wijsgemaakt krijg, ben ik helemaal een gelukkig mens. Bovendien zou ik graag het antwoord willen op één prangende vraag. Meneer Huijbregts, ben u een beetje trots op me? Misschien toch eens vragen tijdens het volgende oudergesprek. ★

I In Memoriam Frans van Weert

Op 30 augustus 2018 overleed in Boxtel oud-docent Frans van Weert te Boxtel. Hij was geboren in Vlijmen op 9 april 1942. Van 1966 tot 2003 was hij natuurkundedocent aan Beekvliet. Onderstaande tekst is een weergave van het In Memoriam, dat oud-rector Arnold Wintjes tijdens de uitvaart uitsprak.

Door Arnold Wintjes

De zwaartekracht van een krijtje

Toen Frans van Weert in 1966 werd aangesteld als leraar natuurkunde aan het gymnasium Beekvliet, was het ook een kleinseminarie van het bisdom 's-Hertogenbosch. Hem werd gevraagd om met behulp van een gepensioneerd oude rot in het vak, nog enkele jaren mondelinge Bèta-examens af te nemen en vervolgens het programma voor natuurkunde op te zetten onder de nieuwe mammoetwet. Natuurkunde geven op deze school was geen kleinigheid. Op het oude seminarie speelden de Binasvakken een ondergeschikte rol, omdat het geen examenvakken waren en het verhaal ging dat zijn oude collega Hopster les gaf uit een boek. Bovendien kende hij maar één vorm van aanschouwelijk onderwijs: hij liet soms een krijtje vallen om aan te tonen dat er zoiets als zwaartekracht bestond.

Ruimschoots geslaagd

Frans is in die opdracht ruimschoots geslaagd. Met behulp van de technische ondersteuning en de merendeels later aangetrokken collegae natuurkunde, scheikunde en biologie heeft hij al dan niet geslaagde proeven en practica ingevoerd en het onderwijs in de exacte vakken op Beekvliet tot het niveau



gebracht waarop het hoorde te zijn. Hij heeft 37 jaar op Beekvliet les gegeven. Toch heb ik mij er wel eens over verbaasd dat de toenmalige leiding van de school hem indertijd deze verantwoordelijke taak heeft toevertrouwd. Hij was nog jong en onervaren en daar komt bij dat Frans niet altijd even uitbundig was in zijn toelichting, vooral niet als het over hemzelf ging. Zij moeten iets in hem gezien hebben. Inderdaad, Frans kon wel vertrouwen uitstralen, ook in de klas, zo in de zin van: "Misschien begrijp je mijn uitleg niet, maar maak je geen zorgen, als het erop aan komt, snap je het wel."

Vertrouwenscommissie

Begin jaren zeventig, toen het bisdom het gymnasium dreigde te sluiten als er geen oplossing werd gevonden voor een nieuw schoolgebouw, werd er opnieuw



Natuurkundeles Duitse bouw 1971, 2e klas

een speciaal beroep op hem gedaan. Bij gebrek aan een medezeggenschapsraad werd er door het personeel voor de onderhandelingen met het bisdom over het voortbestaan van de school een vertrouwenscommissie benoemd. Deze moest, met geheimhoudingsplicht en dus werkelijk op goed vertrouwen, het belang van de medewerkers behartigen. Samen met Ad Smits, een van de twee blijvende priesterleraren van de school, werd Frans van Weert hiervoor gekozen en ook dit experiment had een gunstige afloop. Frans van Weert kreeg makkelijk vertrouwen; hij was misschien niet altijd een open boek, maar je kon van hem op aan en Beekvliet heeft veel aan hem gehad.

Lovende speeches

Frans was een rustige en bescheiden man, dat wil zeggen, hij hield wel van vrolijkheid maar hij bedacht die doorgaans niet zelf. Hij kon er wel van genieten als anderen iets voor hem bedachten. Zo was zijn vijftigjarige schooljubileum een subliem feest; de aankomst op school met een helikopter, waar hij eigenlijk stiekem bang voor was, de officiële opening met een knalgasproef, wat ons uiteindelijk een

gebarsten antiek kanonnetje opleverde en de lovende speeches en stukjes in de schoolkrant van collegae en leerlingen. Frans heeft altijd geprobeerd zijn leven in eigen hand en onder controle te houden, maar aangename assistentie van anderen was ook welkom. Daar was hij dankbaar voor.

Bonusjaren

Na zijn vervroegd uittreden in 2003 trok hij zich terug in het leven van een pensionado in Boxtel, zijn rust enkele malen onderbrekend met een verre reis naar een van zijn kinderen die een tijdlang in Zuid-Amerika woonde. Negen jaar geleden werd hij overvallen door een hartstilstand, tijdens een van zijn wekelijkse kaartavondjes met drie oudere dames die hem met succes hebben gereanimeerd. Dat heeft hem een aantal "bonusjaren" opgeleverd, waarin hij het temidden van zijn kinderen en kleinkinderen nog goed naar de zin heeft gehad. Op 30 augustus heeft het noodlot opnieuw toegeslagen maar ditmaal was er niemand in huis om in te grijpen. Velen, waaronder een groot gezelschap van Beekvliet uit heden en verleden, hebben hem in Vlijmen, zijn geboorteplaats, uitgeleide gedaan. ★

I Toine van der Sanden, een halve eeuw later

In het decembernummer van TN 2017 werd verslag gedaan van de najaarsreünie van eindexamenjaar 1967 enkele maanden eerder. In diezelfde uitgave stelde redactievoorzitter Peter van Overbruggen in zijn voorwoord al de retorische vraag of 1967 het einde van een tijdperk betekende.

Door Toine van der Sanden (ex. 1967)

Ik denk dat deze vraag zonder overdrijving bevestigend beantwoord kan worden, hoewel de eerste tekenen van dit einde zich al enige jaren daarvoor aandienen en in de jaren erna nog wel enkele stuiptrekkingen zichtbaar waren alvorens de “priesteropleiding met internaat” definitief tot het verleden behoorde. Wat mij ook opvalt is dat in de afgelopen 50 jaar het aantal bijdragen van oud-leerlingen uit dit examenjaar in Tempora Nostra relatief hoog is. Is het een toevaligheid? Het kan een sterk



gekleurde, subjectieve waarneming van schrijver dezes zijn, maar het kan ook simpel verklaard worden uit het feit dat twee prominente abiturienten van 1967 al jaar en dag actief zijn bij TN en NMI.

Sadder but wiser

Hoe het ook zij, een halve eeuw na dato was deze reünie voor mij een hartverwarmende gebeurtenis met veel herkenning, zo nu en dan een sadder-but-wiser gevoel, maar ook veel dankbare verwondering over het sterke fundament dat Beekvliet aan ons verdere leven heeft gegeven. Na mijn eindexamen ben ik Psychologie en Wiskunde gaan studeren aan de Katholieke Universiteit van Nijmegen (tegenwoordig Radboud Universiteit). In december 1973 heb ik daar mijn doctoraalexamen psychologie cum laude behaald. Daarna heb ik een jaar aan de University of Melbourne, Australië gewerkt en gestudeerd. Vervolgens weer terug naar de KU in Nijmegen als wetenschappelijk medewerker, om er in 1979 te promoveren tot doctor in de Sociale Wetenschappen op een studie over besluitvormingsprocessen in conflict-situaties.

Na deze universitaire periode ben ik achtereenvolgens 7,5 jaar directeur Sociale zaken en Stafdiensten van het Instituut voor Doven in Sint-Michiëlsgestel en 7,5 jaar directeur van de GGD Stadsgewest 's-Hertogenbosch geweest. Van 1995 tot 2002 ben ik werkzaam geweest als zelfstandig organisatieadviseur en interim-manager. In 2002 ben ik benoemd



Piet van Hout, Peter van Overbruggen, Toine van der Sanden, Guido Hermesen in toneelstuk 'Aanbevolen'.

tot voorzitter Raad van Bestuur van de psychiatrische instelling Vincent van Gogh in Venray. Deze functie heb ik vervuld tot medio 2011. Hierna heb ik nog enige tijd als consultant en interim-manager gewerkt om in 2014 definitief met pensioen te gaan. Op dit moment ben ik nog onbezoldigd voorzitter van de Vereniging van scoliosepatiënten in Nederland en van de Katholieke Stichting voor Blinden en Slechtzienden.

Sport en muziek

Sinds 1972 ben ik getrouwd met Annelies van Soest. Samen hebben wij vier kinderen en drie kleinkinderen. Als hobby's heb ik sporten en muziekbeoefening. Mijn favoriete sporten zijn roeien en hardlopen, hetgeen ik al meer dan veertig jaar 3 tot 4 keer per week doe (als ik niet geblesseerd ben). Sinds ik minder ben gaan werken (in

2011), heb ik de actieve muziekbeoefening weer opgepakt. Ik speel fagot in twee orkesten. Regelmatig ben ik in de Oostenrijkse Alpen om daar te wandelen en te fietsen.

Persoonlijk Beekvliet

Beekvliet was indertijd een persoonlijke keuze van mij, voor zover je op die leeftijd een weloverwogen keuze kunt maken. Ik herinner mij nog, dat met name mijn moeder het verschrikkelijk vond dat ik naar een internaat ging. Zij kende toen al verhalen over misstanden en misbruik op internaten. Toch heeft ze me laten gaan en daar ben ik haar achteraf dankbaar voor. Ik denk over het algemeen met positieve gevoelens terug aan mijn Beekvlietperiode. De omstandigheden waarin wij op Beekvliet leefden, de mores en de onderwijsmethoden beoordeel ik in het perspectief van de toenmalige tijd. In dat licht bezien



Toine van der Sanden op Kleine Figuur (klas 1, 1961) middelste rij tweede van rechts

heeft 'Beekvliet' mij veel gegeven op intellectueel, artistiek en sportief gebied. Ik heb regelmatig veel profijt gehad van de persoonlijke betrokkenheid bij en aandacht van leraren voor de leerlingen. Ik begrijp dat dat ook nu nog (zonder internaat) een sterk punt is van Beekvliet.

Goede leerschool

Het gedisciplineerde leven met zijn vaste dagordes – hoewel ik daar destijds regelmatig onderuit probeerde te komen – is voor mij een goede leerschool geweest in mijn latere leven. Ik denk dat het mij op een reguliere middelbare school meer moeite en meer tijd zou hebben gekost om mijn eindexamen te halen. Er zat ook een duidelijke schaduwzijde aan het internaatleven in een mannengemeenschap. Het risico van een schrale en onevenwichtige emotionele ontwikkeling was alom merkbaar. Zelf heb ik dat gemerkt, toen ik in de Poësis

besloot om de laatste anderhalf jaar van Beekvliet als externe leerling af te maken. Die mogelijkheid was toen net ingesteld. Ik had grote moeite om mij weer in te passen in het ouderlijk gezin. Dat duurde gelukkig niet erg lang, want direct na mijn eindexamen heb ik het ouderlijk huis weer verlaten om in Nijmegen te gaan studeren.

De reünie van mijn eindexamenjaar heeft me weer eens duidelijk gemaakt dat Beekvliet een belangrijke plaats in mijn leven inneemt. Het is opmerkelijk hoe na enkele decennia je oude klasgenoten zeer vertrouwd overkomen en er direct een gevoel van verbondenheid ontstaat. Misschien heeft dat ook met onze (inmiddels gevorderde) leeftijd te maken. Voor mij in elk geval heel bijzonder. ★

I Van 'iets met sport' naar succesvol sportmarketeer



Omroep Brabant interviewt Eefje over de ontwikkelingen in het vrouwenvoetbal en haar visie daarop

Eefje Janus deed in 2009 eindexamen op Beekvliet en koos daarna – zoals slechts een kleine minderheid van de geslaagden doet – voor een hbo-opleiding, namelijk SPECO, Sport en Economie Sportmarketing, aan Fontys Hogeschool in Tilburg. Het bleek een uitstekende voorbereiding voor een carrière in de sportwereld. In het vrouwenvoetbal – de voetbaltak waarin Nederland nog wél het WK haalt – is ze als sportmarketeer inmiddels een bekende naam.

Door Eefje Janus (2009)

Afgelopen zomer was ik in mijn ouderlijk huis aan het opruimen toen ik het LSD-boek uit 2009 tegenkwam: het boek waarin alle zesdeklassers van destijds in een smoelenboek verwerkt waren en hun plannen voor de toekomst kenbaar maakten. Waar sommigen heel specifiek benoemden hoe ze hun toekomst voor zich zagen, schreef ik op: "Eerst maar eens studeren, daarna zie ik het wel."

Passie voor sport

Ik had dus geen idee. In datzelfde boek was een enquête opgenomen, waarin iedere zesdeklasser vragen had beantwoord over zijn of haar jaargenoten. Vragen zoals "Wie gaat er het eerste trouwen?" en "Wie gaat naar het buitenland verhuizen?". Ik vond mezelf terug in de top-3 van de vraag "Wie zien we later terug op de Olympische Spelen?". Als sporter is me dat nooit gelukt en ik kan alvast verklappen dat het ook niet meer gaat

gebeuren. Ik vermoed dat ik mijn positie in de top-3 vooral te danken heb aan mijn fanatisme tijdens de gymlessen. Ik stond altijd keurig op tijd in mijn Beekvliet-tenue en ik wilde het liefst ook alles winnen. Dat heeft geresulteerd in zeven medailles, verdeeld over de sportdagen in klas 1, 2 en 3. Die top-3 notering zegt vooral iets over mijn passie voor sport. Die is er altijd geweest.

Eerst naar het hbo

Wat het lastig maakte, was dat het gros op het gymnasium een vervolgstap naar de universiteit maakt(e). Ik zag mezelf daar simpelweg (nog) niet zitten. Ik wilde iets met sport doen, maar wist ook dat ik geen gymdocent wilde worden.



Eefje (rechts) bij de lancering van het eerste boek van Nederlands topspits Vivianne Miedema (midden), samen met Minke Booij (oud-hockeyster, toenmalig manager vrouwenvoetbal KNVB, links)

Ik besloot (behoorlijk last-minute) om SPECO Sportmarketing te studeren aan de Fontys Hogeschool in Tilburg. En vanaf dat moment heb ik me vastgebeten in mijn passie en niet meer losgelaten. Dat heeft me gebracht tot hetgeen ik nu ben: sportmarketeer bij FlowSports. Ik behartig de commerciële belangen van profvoetbalsters, onder wie de bekende internationals Shanice van de Sanden, Vivianne Miedema en Kika van Es.

Ik heb SPECO in een verkort traject afgerond. Na 3 jaar had ik mijn hbo-diploma op zak en intussen ik een netwerk(je) in de sport opgebouwd. Mijn studie bracht me in contact met voetbalclubs, topsporters, sportgerelateerde media en andere professionals in de sport. Ik besloot een master aan Tilburg University te doen en ondertussen te blijven investeren in mijn netwerk in de sport.

Twee masters en een uitgebreider sportnetwerk

Een oud-docent van SPECO belde me een jaar later op met een voorstel: "We gaan met een groep studenten naar de Champions League-finale van de vrouwen in Lissabon. Zij presenteren daar hun eindproduct van de minor 'vrouwenvoetbal' en we willen jou vragen om mee te gaan en in de jury plaats te nemen." Geen seconde twijfel. Een paar dagen later stapte ik het vliegtuig in naar Lissabon, met een groep studenten, docenten en professionals uit het werkveld. Een van die professionals was Leoni Blokhuis, spelersmakelaar met een eigen managementbureau genaamd FlowSports. Een onvergetelijke en waardevolle trip. Toen de tijd aanbrak om een masterthesis te



In 2017 bij het jaarlijkse sportgala van NOC*NSF en de NOS, waar de Oranje-voetbalsters tot sportploeg van het jaar verkozen werden. Met Leonie Blokhuis (FlowSports) en Sherida Spitse (toenmalig aanvoester van het Nederlands team) en haar vrouw

schrijven en onderzoek te doen, had ik voor mezelf besloten dat sportsponsoring het onderwerp moest zijn. Als ik in de sportwereld wilde werken, kon ik me maar beter nu al verdiepen en me onderscheiden. Ik belde Leoni op en zij gaf me de mogelijkheid om onderzoek te doen. Dat werd sportsponsoring en social media, vanuit het perspectief van een topsporter. Dat was nog nieuw in die tijd. Ik studeerde daarmee cum laude af.

Ik twijfelde vervolgens tussen een tweede master of fulltime werken. Diezelfde Leoni deed me een voorstel: "Als je die tweede master nu niet doet, dan doe je het waarschijnlijk nooit meer. Doe het maar gewoon, dan mag je twee dagen per week bij mij blijven werken

om ervaring op te doen." Zo geschiedde. FlowSports was een toonaangevend managementbureau in het vrouwenvoetbal geworden, dat de belangen van zo'n 12 Nederlandse internationals en diverse talenten uit nationale jeugdelftallen behartigde. Het vrouwenvoetbal was toen echter nog niet zo groot en ontwikkeld zoals dat vandaag de dag is (waar overigens nog altijd stappen in te nemen zijn!), waardoor ik na het behalen van mijn tweede master niet kon blijven om fulltime aan de slag te gaan. Met pijn in het hart gingen Leoni en ik uit elkaar.

Fulltime werken in de sport

Ik begon mijn fulltime carrière als sportmarketeer bij Triple Double sportmarketing. Ik werkte voor grote sponsorships in de sport, zoals PSV en energiedirect.nl, KNVB en Intersport, Continental en Dirk Kuyt, en vele meer. Ik kreeg een kijkje in de keuken bij een grote diversiteit aan merken en sporten, bezocht vele sportevenementen, leerde onwils veel en had het naar mijn zin. In mei 2017 belde Leoni op: "Ik wil doorpakken in het vrouwenvoetbal en wil dat maar met één iemand doen. Dat ben jij. Wil je er over nadenken om terug te komen?". Ik twijfelde kort maar besloot er niet op in te gaan, vond de tijd nog niet rijp. Tussendoor werd de vraag nog een keer gesteld en was mijn twijfel iets groter, maar het antwoord bleef ongewijzigd. Totdat het EK vrouwenvoetbal in 2017 in Nederland begonnen was. Leoni stelde de vraag voor de laatste keer, zo gaf ze aan: "Ik moet door en ik moet een stap zetten. Als jij het niet doet, dan moet ik verder gaan kijken." Ik besloot er goed over na te denken en erop terug te komen... Drie weken later waren Leoni en ik herenigd. FlowSports bestaat vanaf

dat moment uit een spelersmakelaar én een sportmarketeer.

Vrouwenvoetbal in the picture

De Oranje Leeuwinnen wonnen het EK in eigen land, in een uitverkochte Grolsch Veste (het stadion van FC Twente), meer dan 4 miljoen mensen zagen het voor de televisie gebeuren, de media doken er bovenop. Er was geschiedenis geschreven. Het feest barstte los en Leoni en ik hadden de wind in onze rug. Leoni als spelersmakelaar, die verantwoordelijk is voor de contracten met clubs, en ik als sportmarketeer, die focust op de commerciële aspecten: personal branding, (social) media, sponsoring en evenementen.



Net voor de contractondertekening van Belgisch international Davinia Vanmechelen (midden) bij topclub Paris Saint Germain. Met links Leonie Blokhuis en rechts Eefje

Het vrouwenvoetbal komt van ver. Niemand keek er naar om. Het volk vond dat vrouwen niet kunnen voetballen. Media moesten er niets van weten en deuren van het bedrijfsleven zaten dicht. Opmerkingen als "Dat is toch geen

topsport?" en "Vrouwen verdienen geen plek in het voetbal" waren eerder regel dan uitzondering. Dat klinkt nu onvoorstelbaar, maar zo was het écht. Ik heb tientallen anekdotes; geïnteresseerden mogen contact met me opnemen ;-). Het Europees Kampioenschap zette de wereld op z'n kop. Iedereen kwam bij ons terug en wilde wel 'iets doen met of weten van' het vrouwenvoetbal of de speelsters, die plots bekende Nederlanders waren geworden. Waar we voorheen prima een kop koffie konden drinken met speelsters in de stad, was dat nu onmogelijk geworden. Want er werd al snel een rij gevormd voor foto's en handtekeningen. De sport is op alle vlakken volop in ontwikkeling en wordt stap voor stap volwassen. Het is heel bijzonder om dagelijks met topsporters te werken die bij Arsenal, Ajax, Bayern München of Paris Saint Germain spelen. Leerzaam bovendien, geen dag is hetzelfde en je maakt topsport van heel dichtbij mee. Winnen en verliezen, presteren onder druk. Waanzinnig interessant. En er zijn tal van parallellen te trekken tussen topsport en het bedrijfsleven.

Met terugwerkende kracht denk je nu wellicht: "Logisch dat jij, sportfreakje, in de sportwereld terecht bent gekomen". Maar vooraf was dat allerm minst uitgestippeld. Ik wilde wel 'iets met sport', maar had geen idee hoe dat pad eruit zag. Kan ik wel vanuit het gymnasium naar het hbo? Waar kom ik dan uit? Wat denken anderen dan? Ik heb het vuur in mezelf gevolgd. Ik heb me niet laten leiden, maar zelf de leiding gepakt. Eigenaar van mijn pad. Dan ben ik op mijn best en daar heeft de ander ook het meeste aan. ★

I Tempora Nostra 25 jaar geleden

Alsof de tijd heeft stilgestaan! Rector Arnold Wintjes schrijft in 1993 in zijn columns over de zelfstandige gymnasia en de fusiedrift van het Ministerie van Onderwijs. Biologiedocent Toon Verdonk houdt ons een spiegel voor met betrekking tot het milieu die helaas super actueel is. Jos Verhagen komt met een gewaagd plan over een aantal documentaires over het gymnasium en zijn bevolking.

Door Kees Quinten



Arnold Wintjes reageert op een artikel van Robert Sikkens in de Volkskrant: "Deze optie is er een van een bedenkelijk gehalte: de veronderstelling dat de gymnasia worden bevolkt door 'ons soort mensen' dat uit statusoverwegingen voor dit type kiest en zich zo aan een gezond sociaal mengsel onttrekt. Dit verhaal van de kleine elite kan misschien dertig jaar geleden op een aantal plaatsen gegolden hebben, maar zoetjes aan is dit toch wel gênante oude koek."

"Beekvliet zal een kleine school blijven"

Wintjes vervolgt: "In de scholenwereld hebben we momenteel te maken

met een grote fusiegolf. Ook in het voortgezet onderwijs is sprake van grote scholenconcentraties, zij het verspreid over verschillende locaties. De overheid stuurt aan op deregulering en decentralisering. Meer Zoetermeerse macht moet naar het eigen schoolbestuur. De financiering gaat hoe langer hoe meer naar een lump sum, een vast bedrag per leerling. Alle risico's zijn verder voor de school. Het departement wil werken met een gemiddelde personeelslast voor het hele V.O. Een school met veel eerstegraders komt hier slecht mee uit... Beekvliet zal een kleine school blijven. Organisatorisch zijn we voldoende afgedekt; onderwijskundig kunnen we in ons specialisme alleen vooruit in een beperkte omvang.

Het botte lotingssysteem bij gelimiteerde studierichtingen is ons altijd een doorn in het oog geweest. Ook nu weer hebben verschillende veelbelovende Beekvlieters moeten afzien van hun weloverwogen studieplannen omdat ze een hoog lotingsnummer hebben getrokken... Veel eerstejaarsstudenten zijn ondanks alle goede begeleiding en voorlichting toch tamelijk willekeurig aan een bepaald universitair vak begonnen. Zij veranderden minstens eenmaal van studierichting. Voor sommigen is het leven buitenshuis en de zelfstandigheid als kamerbewo-



Computerlokaal in 1993

ner zo ingrijpend dat ze geen tijd over houden om te studeren."

Selecteren

"Nu het toch over selecteren gaat: dezer dagen heeft het departement laten weten dat er differentiatie komt in de beloning van leraren. Het salaris zal in de toekomst niet alleen meer worden gebaseerd op opleiding en dienstjaren maar ook op functioneren.... Om goede mensen aan te kunnen trekken moet je behoorlijk kunnen betalen. Het VWO dat zelf mensen opleidt voor een universiteit moet ook leraren hebben met een soortgelijke opleiding. De differentiatie van de salarissen zal er in de praktijk wel eens toe kunnen leiden dat er gewerkt gaat worden met een gemiddelde personeelslast over alle scholen.

Zo raakt het ene probleem het andere. Als het studierendement op de universiteit iets te maken heeft met de vooropleiding dan dient men op de vooropleiding niet te bezuinigen."



Zuiniger met energie

Toon Verdonk is met zijn columns over het milieu zijn tijd ver vooruit! "Sinds 1990 zijn er per jaar

gemiddeld 30 tankerongelukken. In Alaska is een pijplijn aan het roesten. Ze is 1280 km lang en over 600 km in de grond ingevroren en roest op 827 plaatsen. Omdat olie schaarser wordt, zal ontginnen lastiger en dus duurder worden. En om de prijs dan weer te drukken neemt men steeds meer risico's voor lief.

Vraag is dus: wat dan?

1. Zuiniger met energie: efficiëntere verwarming en vervoer, beter isoleren tegen warmteverlies.
2. Andere energiedragers: op zoek naar onuitputtelijke bronnen en dan kom je uit bij zonne-energie.



Strepen, kleurtjes en prints bij klas 1d in 1993

In de landbouwwetenschap houdt men al meer dan 50 jaar vast aan een soort dogma dat je alleen maar voedsel kunt verbouwen met gebruik van bestrijdingsmiddelen en kunstmest. Onderzoek wordt vaak gefinancierd door bedrijven en die zijn natuurlijk belanghebbenden. Normdoelstellingen worden dan ook meestal door de politiek bepaald. Maar we moeten af van bestrijdingsmiddelen en technologie, de boer moet het weer zelf naar eigen inzichten gaan doen. De veestapel is gewoon te groot. Daar zitten economische belangen achter: de veevoer-industrie, handel en transport, de vleesverwerkende industrie. Daar zitten de winsten, niet bij de boeren. Alleen krijgen die de klappen en daarom protesteren ze."

Jongerencultuur

Jos Verhagen komt, mede namens Ben Bucx en Maarten van Rooij, met een plan om door middel van vijf documentaires een beeld te schetsen van de ontwikkeling van het gymnasium en de gymnasiast in de laatste 30 jaar...

"Wij willen daarvoor een aantal mensen interviewen uit de examenjaren 1968, 1974, 1980, 1986 en 1992 en een aantal docenten die een groot gedeelte van deze jaren aan de school verbonden zijn geweest of er wellicht nog werken... Per examenjaar wordt er een documentaire gemaakt. Per documentaire wordt er eerst een indruk gegeven van de jongerencultuur in de desbetreffende periode en daarna volgen de interviews, gelardeerd met divers historisch materiaal en het commentaar van de leraren.

Ons streven is om dit idee op termijn te realiseren voor een van de publieke omroepen. Er wordt een proefdocumentaire over de klas van 1974 gemaakt, waarin wij onze tijd en geïnteresseerde derden geld investeren. Met behulp van dit 'prototype' wordt geprobeerd het 'project' door een publieke omroep te laten financieren. We zijn dus op zoek naar kapitaalcrachtige reünisten, die hun geld alleen terugzien als het ons lukt om dit idee in Hilversum te slijten", aldus Verhagen in 1993. ★

I Jaarlijkse reünie 'Kwaai klas'

Tijdens de Tweede Wereldoorlog was Kleinseminarie Beekvliet gevorderd door de Duitse bezetter en later door een vluchtelingenorganisatie van de geallieerden. Pas een jaar na de oorlog kon het kleinseminarie de draad volledig oppakken met een nieuwe generatie priesterstudenten: Lichting 1946.

Deze 'oorlogskinderen' hadden 'de vrijheid van de chaos' meegemaakt en ook ervaren dat gezag niet vanzelfsprekend was; ze waren kritischer en rebelser dan de professoren gewend waren. De lichting werd door het docentenkorps dan ook omschreven als 'Kwaai klas'. Van de bijna negentig seminaristen werd (of bleef) slechts een enkeling daadwerkelijk priester. Twee leerlingen stonden tientallen jaren zelf als docent op Beekvliet voor de klas: Jan Lurinks (tekenen) en Frans Brouns (Engels).

In 1996 hielden ze voor het eerst een reünie, precies vijftig jaar na de start van 'Lichting 1946'. Daarmee werd een jaarlijkse traditie in gang gezet die ze tot op heden weten vol te houden, althans degenen die nog in het volle leven staan. Zo haalden 'de laatsten der Mohikanen' op een zonnige septembermiddag bij een hapje en drankje wederom vele herinneringen op en passeerden talloze smakelijke anekdotes de revue. Er wordt gewerkt aan een boek over deze 'Kwaai klas'.



Links: reünie september 2018.

Bovenste rij, vlnr: Will Sibon, Jan Lurinks, Wim van Limpt, Piet Vennix, Peer Verhoeven.

Onder vlnr.: Herman vd Broek, Berry Biezen, Ad vd Ven, Cor Langenhof, Piet Slegers.

Hieronder: Eerste reünie, in 1996, vijftig jaar na de start van 'Lichting 1946'.



I In memoriam Arnold van den Berg



Op 15 augustus 2018 is op 83-jarige leeftijd overleden Arnold van den Berg, oud-burgemeester van Teteringen.

Door Jan Lurinks

Nol, zoals hij in zijn seminarietijd (1946-1952) werd genoemd, was een van de leerlingen van de z.g. "Kwaai klas", en klasgenoot van Beekvliets oud-docenten Frans Brouns en Jan Lurinks.

Na zijn studie sociologie was hij onder meer van 1968 tot 1984 directeur van de stichting Jeugd-en Jongerenwerk Noord-Brabant te 's-Hertogenbosch. In die jaren woonde hij in Sint-Michiels-gestel en was daar tevens raadslid. In die hoedanigheid heeft hij een hoofdrol gespeeld bij het behoud van de monumentale voorbouw van het voormalige Kleinseminarie Beekvliet.

In 1984 werd hij benoemd tot burgemeester van de gemeente Teteringen tot de annexatie van die gemeente door de gemeente Breda in 1997, waarna hij met pensioen ging.

Na een drukbezochte uitvaart, geleid door pastoor-vicaris Wiertz van het Bisdom Breda, is hij begraven op het parochiekerkhof in Teteringen.

Knippenbergprijs 2018:

Project Buxtelse Petrusbasiliek beste van drie hele goede

Heemkundekring Bxtel heeft met haar project over de basiliek van Sint Petrus gezorgd voor een 'een ijzersterke combinatie van kwaliteit en een brede uitstraling voor volksdevotie.' Dat zei juryvoorzitter Theo Cuijpers bij de uitreiking van de tweejaarlijkse Knippenbergprijs, zaterdag 17 november in Oisterwijk.

Door Tjeu van Ras

De bekendmaking van de winnaar gebeurde aan het eind van een drukbezochte bijeenkomst in het oude gemeentehuis van Oisterwijk. In een aangename sfeer en met passie presenteerden zich de drie genomineerden voor de prijs van 2018. Behalve de heemkunde Bxtel waren dat de stichting Pelgrimshoeve Kafarnaüm uit Vessem en heemkundekring Onsenoort met het restauratieproject van de kruisweg in de kerk van Haarsteeg. Dagvoorzitter Peter van Overbruggen, bestuurslid van de Stichting Knippenbergprijs, introduceerde de genomineerden en sprekers van deze middag, onder meer bisschop Gerard de Korte van Den Bosch.

Eerbetoon

De Knippenbergprijs is een eerbetoon aan Willy Knippenberg, priester en oud-docent van het kleinseminarie Beekvliet. Van Overbruggen, zelf oud-seminarist, noemde hem een 'homo universalis'. "Mijn beste en meest inspirerende docent van de middelbare school." De kracht van Knippenberg, overleden in 2005, is volgens Van Overbruggen de popularisering van de wetenschap. Knippenberg stond aan de wieg van de



De Knippenbergpenning 2018

heemkunde in Brabant, was op tal van andere terreinen actief. Een van die gebieden was volksdevotie, dit jaar het thema voor de Knippenbergprijs. Er was een record aantal aan inschrijvingen voor de prijs van 2018: met 19 bijna het dubbele van voorgaande jaren. De jury bestond uit Evelyne Verheggen, erfgoeddeskundige en cultuurhistorica voor religieus erfgoed, Wouter Prins conservator van het Museum voor Religieuze Kunst in Uden en Hans Krabbendam, historicus en directeur van het Katholiek Documentatie Centrum aan de Radboud Universiteit in Nijmegen.



Grote belangstelling bij de uitreiking Knippenbergprijs.

Vessem

Van de Vessemse jeugdbede vaart vond de jury, dat "op een knappe manier een oude traditie nieuw leven is ingeblazen. Door verbinding tot stand te brengen tussen generaties, brede medewerking te rekruteren en het actieve gesprek over wezenlijke zaken te stimuleren, wordt het erfgoed verankerd in de eigen beleving en herinnering. Daarbij is wezenlijk aandacht voor educatie en vorming. Zo ontstaat echte overdracht van een oude religieuze traditie met minimale middelen. Dit initiatief is ook bijzonder goed elders toepasbaar."

Haarsteeg

Bij het Haarsteegse project van de restauratie van een oude kruisweg waren veel partijen betrokken. De jury: "De vakschoolleerlingen kregen de kans om waardevol religieus erfgoed te ontdekken, waarmee ze oorspronkelijk weinig voeling hadden. Bovendien is het hele educatieve proces degelijk en aantrekkelijk vastgelegd in een boek."

Bxtel

De winnende Bxtels heemkundekring koos een zeer eigentijdse vorm: een professionele film over de Buxtelse Petrusbasiliek die met relatief weinig middelen is gemaakt en ook op andere plaatsen kan worden gerealiseerd. "In dit tijdperk, waarin naast tekst het beeld steeds belangrijker wordt, is een bijzonder ambitieus project neergezet, met ongekende mogelijkheden voor erfgoededucatie op allerlei niveaus. Ingewikkelde zaken over bouwstijlen en religieuze traditie werden voor leerlingen op een toegankelijke manier uitgelegd," aldus de jury.

Onder luid klaoengeschal werd Bxtel als winnaar aangewezen, goed voor een oorkonde, een Knippenbergpenning en een cheque van 1000 euro. De andere twee genomineerden ontvingen een oorkonde en een cheque van 500 euro. ★

I Een bijzonder leven tussen Alpha en Omega

Soms heb je het gevoel dat je de Alpha en de Omega van het leven hebt ervaren. En het afgelopen jaar kwam dat gevoel door omstandigheden naar voren. De Alpha begon figuurlijk én letterlijk op de rand van Beekvliet. Het duurde bijna 49 jaar en de plaats waar mijn bijzondere ervaring begon werd weer teruggevonden: de afsluitende Omega.

Door Drik Hoogstede

Het begon allemaal op zaterdag 7 juni 1969 en sommigen uit dat examenjaar zullen er wellicht ook herinneringen aan hebben. Want in dat jaar was er voor het eerst een slotfeest na de eindexamens op Beekvliet. En voor het eerst zou er ook gedanst worden. Voor enkelen uit dat examenjaar was er hier en daar al een vriendin of danspartner in de picture. Voor mij niet, daarom zorgde een medestudent van het 'HOK' op het toneel van de Duitse bouw voor extra dames. Het waren er totaal drie en de heren waren met vieren. Bijna ging de ontmoeting mis. Uiteindelijk hebben de twee groepen elkaar allemaal ontmoet op de hoek van de Kastanjelaan en de weg langs de fruitboomgaard richting dorp. Tijdstip: 18.00, een loepzuivere herinnering. En het werd een bijzondere avond, met 7-en eten bij De Zwaantjes en nog net op tijd terug op Beekvliet om een dansje te doen, want al om half elf werd het feest afgesloten. En... het werd liefde op het eerste gezicht van mijn zijde. De Alpha Het begin van een mooi alfabet. Wie was zij? Haar naam was Annelies Groot Kormelink en ze was een volle nicht van Harrie Hoppenbrouwers, leraar Grieks. Dat was vooral de reden dat haar moeder (zus van 'den Hop' !! en dus bekend met Beekvliet) ermee instemde

dat ze naar dat feest op Beekvliet mocht gaan. Immers "daar zitten allemaal nette jongens, dat kan geen kwaad".

Verskillend perspectief

Die beginjaren samen met Annelies waren niet altijd zo eenduidig.



Annelies en Drik Hoogstede, september 2017

Immers, de ideeën hoe de wereld én de menselijke verhoudingen eruit zouden zien vanuit mijn perspectief zoals dat gedurende die zes jaar op het zeer beschermende Beekvliet was vastgezet, kwamen niet overeen met de echte werkelijkheid. Er moest dus flink bijgestuurd worden, worden losgelaten wat zeker leek. Juist door haar geduld kon ik langzaam landen in de Nijmeegse studentenwereld in Malden, aanvankelijk ver weg van het onstuimige studentenleven van de jaren 70. En dat het 'landen' niet voor iedereen die Beekvliet verliet



Het eerste voetbalelftal van de 5e klas, 1968, Mgr. Bekkers Tournoi. Achterste rij staande vlnr: Drik Hoogstede, Leo van Halder, Drik Verbraak, Harrie Dekkers, Frans van Hamsvoord, Jos (?) Cooijmans, Voorste rij vlnr: Michel Haen, Cees vd Dries, Thom Verkleij, Adrie Vermeer, Henk v Wezel.

eenvoudig was bleek ook wel uit de ervaring dat sommigen in dat studentenleven het houvast gewoon niet konden vinden en zelfs uit het leven stapten. Des te meer besepte ik hoe belangrijk mijn Annelies voor mij was. Samen hebben we een prachtig leven gehad, een leven in harmonie en in respect voor elkaar, twee mooie zonen, voor elkaar de persoonlijke ontwikkelingen mogelijk makend, met vrijwilligerswerk in de lokale kerkgemeenschap, ieder op eigen wijze en met eigen elementen, maar wel steeds minder verbonden met het instituut kerk.

Op weg naar Omega

Onverwacht kwam het zicht op het einde. Een jaar lang heeft Annelies geprobeerd onder voorwaarde van een acceptabele kwaliteit van leven extra ruimte te vinden, maar dat mocht niet zo zijn. Medio april 2018 heeft een prachtig mens haar grote reis aangevangen, zoals zij dat zelf noemde. En het afscheid in de kerk en op de natuurbegraafplaats heeft bij velen een grote indruk achtergelaten. Op 7 juni 2018 ben ik teruggegaan naar die plek van de eerste ontmoeting: de

kastanjelaan is nog herkenbaar, en vanuit een hoger perspectief is de laan langs de voormalige boomgaard ook terug te vinden. Als je daar dan exact om 18.00 uur na 49 jaar weer staat, een foto als herinnering maakt, dan voel je dat als de Omega. Die cirkel van dat deel van het leven is rond. En dat ik het afsloot met een etentje bij 'De Zwaantjes' in Sint-Michielsgestel was een extra herinnering.

Van Alpha tot Omega: Beekvliet heeft me geleerd te leven met anderen en bracht me vooral de liefde voor de muziek en sport. Het heeft mij echter ook zes jaar afgeschermd gehouden van een veranderende buitenwereld omdat ik immers voorbestemd was voor het geestelijk ambt. Maar net op tijd heb ik besloten iets anders te gaan doen, ondanks een laatste verwoede poging vanuit het lerarenkorps om me voor de theologieopleiding te behouden. Maar het leven op Beekvliet heeft me ook letterlijk op de laatste dag gebracht wat het meest belangrijke is in het leven: unieke liefde in een leven van de warmhartige glimlach....van de Alpha tot en met de Omega.... ★

I Joost Wijffels kijkt in 'persoonlijke glazen bol'

Joost Wijffels deed afgelopen voorjaar eindexamen op Beekvliet en slaagde cum laude. Na de zomer is hij begonnen aan de Liberal Arts & Sciences-opleiding van University College Maastricht (UCM). De redactie van Tempora Nostra legde bij hem het verzoek neer om eens te beschrijven waar hij – en wellicht de wereld – over tien jaar zal staan: Joosts ideeën en verwachtingen uit zijn persoonlijke glazen bol.

Door Joost Wijffels (2018)

Wanneer men over de toekomst spreekt, worden allerlei fantasierijke beelden de wereld in geroepen: vliegende auto's, wonen op Mars en robots behoren allemaal tot onze verwachtingen. Bij het maken van deze voorspellingen worden huidige prestaties in de wetenschap vaak geëxtrapoleerd tot een voorspelling. Naast deze verwachtingen over de wereld speculeert men echter ook graag over een individuele, persoonlijke toekomst: over toekomstige banen, karaktertrekken, relaties, enzovoort. Ikzelf ben hierin geen uitzondering. Na het behalen van mijn diploma afgelopen lente, had ik het idee dat mijn leven toen pas écht zou beginnen en dat ik over tien jaar totaal anders zou zijn. Als u zich afvraagt wat mijn idee dan precies was, is dit uw geluksdag. Vandaag stort ik mij op mijn toekomstverwachtingen en geef ik u een kijkje in mijn persoonlijke 'glazen bol'.

Over tien jaar...

Het is lastig om voorspellingen over de toekomst te doen. Niet alleen hebben we totaal geen idee over de situatie waarin de wereld verkeert over tien jaar, wat uiteraard effect heeft op ons eigen leven,



Joost tijdens het eindexamengala van Beekvliet, juli 2018

maar daarnaast denken we ook liever niet na over de negatieve aspecten van onze toekomst. Ik zou best dakloos of dood kunnen zijn over tien jaar, maar daar denk ik toch liever niet over na. Het resultaat van deze denkwijze is dat

een verwachting snel een ideaalbeeld wordt, wat niet per se erg is, maar ook niet beschouwd kan worden als de meest nauwkeurige voorspelling van de toekomst. Dat is echter niet zo erg, aangezien gefantaseer zo nu en dan best prettig is.

Actuele problemen oplossen

Laat ik echter, om dit stuk toch enigszins betrouwbaar te maken, beginnen met de dingen waarvan ik vrij zeker ben. Ik weet haast zeker dat ik over tien jaar nog leef, mijn studie in Maastricht heb afgerond en een baan heb, aangezien volgens het CBS de meeste mensen van 28 een baan hebben. Ik weet niet precies wat voor baan dat is, maar ik hoop daar tijdens mijn studie achter te komen. Waar ik op hoop, is een interdisciplinaire baan, waarbij ik mij niet richt op slechts één discipline, zoals louter filosofie, maar op bijvoorbeeld een combinatie van filosofie en sociologie. Een baan bij een bureau dat actuele problemen probeert te analyseren en op te lossen aan de hand van filosofische hoogstandjes heeft mij altijd al ideaal geleken, en mijn studie heeft mij hier alleen maar zekerder van gemaakt. Aangezien ik mij tijdens mijn studie concentreer op filosofie, politiekologie, geschiedenis en sociologie, zou ik iets dergelijks graag voortzetten. Een andere optie is werken voor een ngo, zoals Amnesty International, waar ik toch graag een leidende rol zou hebben (al lijkt me dat iets te idealistisch voor een achtentwintigjarige). Mijn verwachting een baan te hebben wordt door leeftijdsgenoten gedeeld, die bijvoorbeeld gynaecoloog of CEO van een bedrijfsketen willen worden, en wat zij met mij delen, is de gedachte dat de baan heus zwaar mag zijn, als deze ook maar

voldoende beloning geeft.

Verder kan met vrij grote zekerheid gezegd worden dat ik over 10 jaar nog steeds op mezelf woon. Hoewel Maastricht een fantastische stad is, verwacht ik in een andere stad – Utrecht, Amsterdam en heel graag Londen – een appartementje te hebben dat ik deel met een hond en wellicht iemand anders. Nu is deze verwachting ontzettend afhankelijk van de voorspelling over mijn carrière: zonder een prettige baan is het lastig een appartement in deze dure steden te betalen.

Zweverig én pragmatisch

Wellicht veel belangrijker dan succes op het gebied van carrière en woon-situatie, is succes in persoonlijke zin, hoe zweverig dat ook klinkt. Het is echter niet alleen zweverig, maar ook bijzonder pragmatisch: door speciale dingen te doen, ontwikkel je je en doe je ervaringen op die erg handig kunnen zijn tijdens (het zoeken van) een baan. Het is daarnaast ook bijzonder prettig om nieuwe plaatsen te zien en mensen te leren kennen, zoals ik eerder al heb ervaren tijdens een reis door Centraal-Europa. Wat ik denk en hoop over tien jaar gedaan te hebben? Ik zal uiteraard mensen blijven ontmoeten binnen en buiten mijn studie in Maastricht, maar ook tijdens reizen die ik van plan ben te maken. Over tien jaar denk ik het nodige afgereisd te hebben, bijvoorbeeld door de Verenigde Staten, Australië en Groot-Brittannië, waar ik soms alleen, soms met anderen wil rondreizen. Daarnaast zou ik ontzettend graag vrijwilligerswerk doen in een ontwikkelingsland, of een reis maken naar een gebied waar mensenrechten niet al

te nauw worden nageleefd. Het resultaat van deze reizen is niet alleen een aantal mooie foto's, maar ook een idee van andere culturen en een bredere blik op de wereld.

Paaspop

Daarnaast denk ik over tien jaar een stuk wijzer en slimmer te zijn, wat ook wel verwacht mag worden na tien jaar vol verbreding. Mijn studie is hier een middel voor, want naast het onderwijs dat aangeboden wordt, is het een ontzettend actieve gemeenschap, die pleit voor betrokkenheid – geïllustreerd door oproepen om te protesteren in het Duitse Hambacher bos – en die wil dat studenten nadenken en zich blijven ontwikkelen. Dit wijzer-wor-den kan alleen maar versterkt worden door contact met anderen, zoals oude vrienden met wie ik van plan ben een jaarlijks bezoek aan Paaspop tot traditie te maken. De wens contact te houden met oude vrienden is een veelvoorkomend patroon bij de mensen die ik sprak voor dit stukje: reeds bestaande relaties waren toch bedoeld om te blijven voorbestaan en te verdiepen.

Mezelf worden?

Er is uiteraard ontzettend veel te voorspellen als men nadenkt over de toekomst: carrière, woonsituatie, mentale toestand, relaties met anderen, etc. Voor al deze aspecten zijn zo ontzettend veel antwoorden te geven, dat dit stuk net zo goed vijftig pagina's had kunnen beslaan, maar daar is nu eenmaal geen ruimte voor. Wat met zekerheid gezegd kan worden, is dat mijn leven, net als het leven van mijn leeftijdsgenoten, over tien jaar ontzettend anders is dan nu, maar dat



Het gebouw van University College Maastricht, gevestigd in het voormalige Nieuwenhofklooster in Maastricht

er tegelijkertijd veel gelijkenissen zullen zijn. Natuurlijk worden we volwassener, krijgen we banen en bouwen sommigen een familie op, maar er zullen toch zeker continuïteiten blijven: ik denk zeker zo geëngageerd te blijven als ik nu ben, nieuwsgierig, en soms een tikje onzeker. Dit geldt naar mijn idee voor iedereen: vrijwel niemand zal veranderen in een compleet andere persoon. We zullen dus ook niet, hoewel Beekvliet dat graag lijkt te geloven, onszelf worden. Dat zijn we namelijk al. We zullen alleen een ander zelf worden, en dat kan alleen maar bejubeld worden.

Ik ben mij ervan bewust dat dit stuk als een cliché gezien kan worden, maar ik betwijfel of dit nu echt een probleem is. Zoals ik al zei: wij denken nu eenmaal liever in ideaalbeelden van de toekomst. Of de toekomst ons zal brengen wat wij nu willen en verwachten, is met weinig zekerheid te bevestigen. Misschien blijkt ons leven volledig anders te lopen, afhankelijk van een oneindig aantal factoren. Uiteindelijk kunnen we alleen maar afwachten, en terugkijken. ★

Food on a boat, heerlijk zeilen van Mexico naar Australië

Anneke Sips (Beekvliet 1982-1988) zeilde de Stille Oceaan over met haar vriend Robert. Ze zeilden samen in negen maanden van Mexico naar Australië en bezochten afgelegen eilanden en atollen in Frans-Polynesië, Niue, Fiji, Tonga, Vanuatu en Nieuw Caledonië.



“Wat eet je dan aan boord?” was een veelgestelde vraag die ze van thuisblijvers kreeg.

Daarom hield Anneke eerst een blog bij en maakte daarna een reiskookboek, met niet alleen praktische en smakelijke recepten, maar ook tips over het koken aan boord, het bewaren en conserveren van vis en groente, informatie over lokale gerechten en gebruiken, reisverhalen en anekdotes. Ze beschrijft de recepten en ervaringen aan de hand van de afgelegde route over de Stille Oceaan.

Na haar eindexamen studeerde Anneke rechten in Rotterdam en verrijkte dit later met een Executive MBA aan de Rotterdam School of Management. In het dagelijks leven is ze veranderingsmanager (www.veranderingsmanager.nl). Haar

boek verscheen begin december in de boekhandel (19,95) en als pdf (www.foodonaboat.nl, 15,95).



Klas 6d, 1988. Anneke Sips onderste rij, vierde van links.

I Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalialia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Bijdragen kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

Ook redactionele bijdragen kunt u sturen naar dit e-mail adres, t.a.v redactie Tempora Nostra. De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in april/mei 2018. De kopij daarvoor dient **vóór 1 maart 2018** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Kees Quinten (1967), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Bram van Hulten (2014), Femke Hellings (1997) (column).

Vormgeving: Marc Heymans.

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen.

Oplage: 750.

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI: Patrick van Aarle, bereikbaar via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

I Personalialia

GEBOREN

Op 20 juni is Benjamin geboren, zoon van Katrijn Meurs-Knaapen (1999) en Boudewijn Meurs, broertje van Philip en Marie.

Op 30 augustus is Fay geboren, dochter van Willemieke Princée (2001) en Roland Grosfeld, zusje van Julian en Lynn.

Op 15 september is Nora geboren, dochter van Marlous Beyer (2009) en Danny Meesters.

OVERLEDEN

Op 30 augustus is Frans van Weert op 77-jarige leeftijd overleden. Frans was van 1966 tot 2003 docent natuurkunde op Beekvliet. Zie ook het in memoriam op pagina 22.

Op 15 augustus 2018 is op 83-jarige leeftijd overleden Arnold van den Berg, oud-burgemeester van Teteringen. 'Nol' was een

van de leerlingen van de z.g. "Kwaai klas" (1946-1952), en klasgenoot van Beekvliets oud-docenten Frans Brouns en Jan Lurinks. Zie ook het in memoriam op pagina 35.

GEPROMOVEERD

Op 29 november is Margo Dona (2006) gepromoveerd aan de Radboud Universiteit Nijmegen. De titel van haar proefschrift was 'Towards gene therapy for USH2A-associated retinitis pigmentosa – Fishing for answers'.

Op 30 november promoveerde Linda Kooijmans (2008) aan de Rijksuniversiteit Groningen op een proefschrift getiteld 'Carbonyl Sulfide, a way to quantify photosynthesis'.

Op 6 december vond de promotie plaats van Fleurieke Verhagen (2007). Zij promoveerde aan de Universiteit Utrecht op 'A systems approach to non-infectious uveitis'.

AFGESTUDEERD

Pieter Zimmermann (1999), kapelaan in Sint-Michiels-gestel, behaalde de academische en kerkelijke mastergraad in theologie aan de Pauselijke Universiteit Johannes Paulus II te Krakau, Polen.

Lars van Galen (2012) behaalde op 27 september cum laude zijn masterdiploma Earth and Environment, met specialisatie Meteorologie, aan de Wageningen Universiteit.

PRIJZEN

Op 17 november 2018 is de tweejaarlijkse Knippenbergprijs in Oisterwijk uitgereikt door bisschop Gerard de Korte. Het verslag daarvan staat elders in deze uitgave.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek? Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!



Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat (NMI)
 Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4
 Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHIËLSGESTEL
 Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000
 Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI.

Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam :
 Adres :
 Postcode : Woonplaats : Land* :
 Telefoon : E-mailadres :
 Examenjaar : Studierichting : Beroep :
 Rekeningnummer [IBAN] : Bank Identificatie [BIC]** :
 Plaats en datum : Handtekening :

* Hoeft alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.
 ** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
 Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHIËLSGESTEL

